

Beloved Land...

Alongside the songs of yearning for Zion compiled by generations of exiles, we have the poetry of other generations, those who fulfilled the dream. They stand before exposed hills, huge building projects and glorious vistas, while the wretchedness of development towns arouses their pity and compassion.

The poems in this collection praise but sometimes condemn the Zionist endeavor. With a clear and unerring eye they focus on the reality of our lives, at one and the same time loving and rebuking, while conveying some of the colors and sights of the Land

THE POEMS

Song of the Land	Asher Reich
Sderot	Shimon Adaf
A Galilee Summer	Natan Yonatan
Meir's Park	Natan Alterman
Kvutzat Geva turns 60	Didi Menussi
To My Land	Rachel
My Heart is with your Dews, O Homeland	Esther Raab
What I Didn't Read in Siddurim and Machzorim	Yitzhak Shalev
I Have No Other Land	Ehud Manor

Song of the Land

Asher Reich

High from a penthouse you can't see
The beauty of the land for which we were killed.

Standing upright I bless this ground
I live on her clods of earth, I am lengthened in the abundance of her shadows
This thrilling earth for which I am a living wall

A walkway and a canopy over her, my life is bound up with her
Every breath is for her. This is the earth upon which
I shed my blood, treading out my days in silence
Anointing her with the splendor of my seed after me. Earth.

Upon which I tread
And silence the pain of her wounds, cavity by cavity.
This is the land where I am a remnant and a refugee
Living in desolation above her, gradually fading
The heavens are the heavens of the Lord.

שיר אדמה אשר רייד

ממעוף הפנטהאוז אין רואים
את חמדת האדמה שהורגנו עליה.

זו האדמה שאני מברך עליה בקומה רמה,
חי על רגביה ומתארך בשפעת צלליה
אדמה הומיה שאני כחומה חיה מעליה.

הולך וסוכך עליה וכורך חיי
נשימה נשימה עליה. זו האדמה שאני
שופך דמיי עליה ומהלך בה את ימיי בדממה
ונוסך עליה את יפעת זרעי אחריי. אדמה.

שאני דורך עליה
ומשקיט גומה גומה כאב פצעיה.
זו הארץ שאני שריד ופליט
חי כשממה מעליה, דועך והולך
והשמים שמים לה.

Sderot

Shimon Adaf

It took me twenty years to love
This hole in the middle of nowhere.
The cotton bolls spread a white flame
And a breeze disturbed the cypresses,
Until for the first time, clear eyed,
I saw
The artless houses under their roof of clouds,
Until I heard
The wondrous bustle of the street.
The last whisper emitted by waves of asphalt
Mingled
With the sound of evening slamming onto the earth,
Like the sound of a forgotten and betrayed woman,
When he told the truth that she tried
To hide from herself.

Tens of years of erosion
Have taught the children to caress the water with stone,
To float paper boats in the puddles, in absurd hope.
The circus-like passage of young girls bloomed in the flick of a skirt
While the crowd pierced with their eyes.
Only loveless places merit total love.

שִׁירוֹת שמעון אדף

לִקַּח לִי עֲשָׂרִים שָׁנָה לְאַהֲבָה
אֶת הַחֹר בְּאַמְצֵעַ שׁוּם מְקוֹם הַזֶּה.
פְּקֻעוֹת הַכּוֹתֶנֶה הִפִּיצוּ לְהִבָּה לְבָנָה
וְהָרוּחַ הִיָּתָה בְּעוֹכְרֵי הַבְּרוּשִׁים,
עַד שֶׁרָאִיתִי לְרֹאשׁוֹנָה,
בְּעֵין נִכּוֹנָה,
אֶת הַבְּתִים חֲסָרֵי הַתְּחָפּוּם תַּחַת גַּג הָעֲנָנִים,
עַד שֶׁשָּׁמַעְתִּי
אֶת הַהִמָּיָה הַמוֹפְלָאָה שֶׁל הָרְחוֹב.
לַחֵשׁ אַחֲרוֹן שֶׁפָּלְטוּ גְּלִי הָאֶסְפָּלֵט
הַתְּעָרֵב
בְּרַחֲשׁ טְרִיקַת הָעָרֵב עַל הַקֶּרֶקַע,
כְּקוֹלָהּ שֶׁל אִישָׁה נִשְׁכַּחַת, שֶׁבְּגָד בָּהּ
וְסִיפֵר אֶת הָאֻמָּת שֶׁהִשְׁתַּדְּלָה
לְהִסְתִּיר בְּפָנֶיהָ.

עֲשָׂרוֹת שָׁנִים שֶׁל שְׁחִיקָה
לִימָדוּ אֶת הַיְלָדִים לְלִטֹף אֶת הַמִּים בְּאַבּוֹן,
לְשַׁכְּשֵׁךְ בְּשָׁלוּלִיּוֹת סִירוֹת נִיִּיר בְּתַקְוָה מְגוּחָקָת.
עָבְרוּ הַקֶּרֶקְסִי שֶׁל הַנְּעֻרוֹת פָּרַח בְּהִינָף שֶׁל חֲצֵאִית
כְּשֶׁהִקְמֹון נִיסַר אוֹתוֹ בְּמַבְטוֹ.
רַק מְקוֹמוֹת חֲסָרֵי אֶהְבָּה זֻכִּים לְאַהֲבָה מוֹחֲלָטָת.

A Galilee Summer

Natan Yonatan

Hedgerows of prickly pears rise dustily as you approach Peki'in,
Dark hedges of tobacco leaves line the ascent to Horfish
Garlands of browning figs on the roofs of
Gush Halav, the sanctified raspberry on the slopes of Tarshish
Between the wadis, the oaks, the thistles and the thorns.
Our legs draw us eastwards, our hearts, to the west. It is summer
In the Galilee – ah, what a summer! What did you see, my love
With your bird's eye view that I did not? Such beauty that my tears
Stop in my throat – igniting sparks of laughter
In your eyes. Time that fills me with
The smoke of memory, like an oafish Sisyphus rolling
The rocks of the past down into a web
Fills you with honey from figs, scents of tobacco and red raspberries.
This was but a single Galilee summer, but my God,
For me it still continues, it will endure forever.

קִיץ אֶחָד, גִּלְלִי
נָתַן יוֹנָתָן

מְשׁוֹכֹת צֶבֶר עוֹלוֹת בְּאַבְק בּוֹאֶכָה פְּקִיעִין,
בְּמַעֲלָה חוֹרְפִישׁ גְּדֵרוֹת עָלִי טֶבֶק מִשְׁחִיר
זָרִי הִתְאַנִּים הַמְשַׁחֲמֹת בְּגוֹשׁ חֶלֶב עַל
הַגּוֹת, הַפֶּטֶל הַקָּדוֹשׁ בְּמִדְרוֹנוֹת תִּרְשִׁיחָה
בֵּין הָעָרוֹצִים וְהָאֵלּוֹן וְהַדֶּרֶדֶר וְהַקּוֹצִים.
רְגִלִּינוּ שְׁמוֹשְׁכוֹת מְזַרְחָה וְהֵלֵב לַמַּעְרָב וְקִיץ
שֶׁל גִּלְלִי הוּא אֵינָה קִיץ. מָה רָאִיתָ, אֶהוֹבְתִי
מְגוּבָה הַמְצָפּוֹר שְׁלֹא רָאִיתִי? הַיּוֹפִי שְׁעוֹצֵר
דְּמַעוֹת בְּתוֹךְ גְּרוֹנִי – מִדְּלִיק שְׁבָבִים שֶׁל
צָחוֹק בְּתוֹךְ עֵינַיִךְ. הַזְמָן שָׁבִי הוּא מַעֲלָה
עֵשׂוֹן שֶׁל זִיכְרוֹנוֹת וּמִדְרֵדֶר כְּסִיזִיפּוֹס שׁוֹטָה
סִלְעֵי עֶבֶר אֶל הַקּוֹרִין – אוֹתָךְ הוּא מְמִילָא
דְּבֶשׁ תֵּאֲנִים, רִיחוֹת טֶבֶק וְתוֹתִי פֶטֶל אֲדוּמִים
הָיָה זֶה קִיץ רַק אֶחָד, גִּלְלִי, אֲבָל, אֵלִי
אֲצִלִּי עוֹדוֹ הוֹלֵךְ לוֹ וְנִמְשָׁךְ לְעוֹלָמִים.

Meir Park

Natan Alterman

If we deserve it and swift time
Doesn't suddenly tell us: Stop!
We'll yet stroll, my friend,
Along the paths of Meir's park,
Leaning on sticks, at eventide.

We'll walk between green trees
Agitating the Tel Aviv sparrows.
Our beards will be long,
And oh! our bones will speak.

Oh! Our bones will speak, my brother
And tell of groaning old age
Where, despite sadness and weeping,
There is also contentment.

The trees overhead will sway
Illuminated with the glow of twilight.
We knew them when they were still saplings
Now they reach the skies.

We knew them when they were merely a proposal
In a hotly debated budget discussion.
We knew them when they were no more than a speech,
A lecture about the development program...

Look at them now, in the glory of their stature
Surrounding us with noise and trembling.
The years that elevated them
Are the same years that bowed us down.
So let us sit, my rusty friend,
On a crumbling bench, as old as we.
While a lively bird from the Lod district
Hops and chirps at our feet.

It was an abstract wish
Now bursting into reality...
It was one item on the agenda
That has definitely been fulfilled.

Natan Alterman

If we deserve it and swift time
Doesn't suddenly tell us: Stop!
We'll yet stroll, my friend,
Along the paths of Meir's park,
Leaning on sticks, at eventide.

We'll walk between green trees
Agitating the Tel Aviv sparrows.
Our beards will be long,
And oh! our bones will speak.

Oh! Our bones will speak, my brother
And tell of groaning old age
Where, despite sadness and weeping,
There is also contentment.

The trees overhead will sway
Illuminated with the glow of twilight.
We knew them when they were still saplings
Now they reach the skies.

We knew them when they were merely a proposal
in a hotly debated budget discussion.
We knew them when they were no more than a speech,
A lecture about the development program...

Look at them now, in the glory of their stature
Surrounding us with noise and trembling.
The years that elevated them

Are the same years that bowed us down.
So let us sit, my rusty friend,
On a crumbling bench, as old as we.
While a lively bird from the Lod district
Hops and chirps at our feet.

It was an abstract wish
Now bursting into reality...
It was one item on the agenda
That has definitely been fulfilled.

גן מאיר נתן אלתרמן

אם נזכה והזמן המהיר
לא יאמר לנו פתע: הָרָף!
עוד גלד, ידידי בשבילי גן-מאיר,
נשענים על מקלות, עם עָרֵב.

נהלך בין עצים ירוקים
שדרורי תל-אביב בם תסערנה.
וזקנינו יהיו ארוכים,
הזי וכל עצמותינו תאמרנה.

הזי, וכל עצמותינו, אחי
תספרנה זקנה נאנחת,
אשר יש בה קצת עצב ובכי,
אבל יש בה גם משהו נחת.

מעלינו ינועו עצים
שיאורו באור בין-ערביים.
הפרנום בעודם עציצים
והנה ראשיהם בשמים.

הפרנום בעודם הצעה
בתקציב השנוי בוויכוח.
הפרנום בעודם הרצאה,
הרצאה על תכנית הפיתוח...

והנה בהדר קומתם
הם ברעש ורעד סבבוננו.
השנים שהגביהו אותם
הן אותן השנים שקפפוננו.

אז גשב, ידידי החלוד,
על ספסל מתפורר, בן-גילנו.
וציפור עירונית ממחוז לוד
תקפץ ותצפץ לרגלינו.

היא הייתה משאלה עיונית
ועכשיו היא קופצת בפועל...
היא אחד מסעיפי התכנית
שיצאו בהחלט אל הפועל.

Kvutzat Geva turns 60

Didi Menussi

Someone has painted the top of the Gilboa
In red
A rooster in the henhouse
Has announced the dawn

Sixty years old, she opens her eyes
And slips on her shoes
It's a special day
It's her day

It's a special day
Young and new
Ironing out her wrinkles
And erasing the years

She's real, not a symbol
Not a flag or a sign
The past is behind her
She looks to the future

She's both grandmother and mother
Granddaughter and great-granddaughter
In short – she renews herself
Like the seasons of the year.

Summer woman, winter woman
Bosom friend and vixen
Yet underneath, deep in her heart
It's always springtime

There her callused hand,
Tough as a tree trunk
Is soft and caressing
Endlessly gentle

Someone has painted the top of the Gilboa
In red
A rooster in the henhouse
Has announced the dawn

Sixty years old, she opens her eyes
And slips on her shoes
It's a special day
It's her day

Sixty years old by the calendar
But in every other sense
She's barely sixteen
Or six years old

בַּת שִׁישִׁים – לַיּוֹבֵל הַשִּׁישִׁים שֶׁל קְבוּצַת גִּבְעָה
דִּידֵי מְנוּסִי

אֶת רֹאשׁוֹ שֶׁל הַגְּלָבּוּעַ
מִישָׁהוּ צָבַע אָדוֹם,
מִן הַלֵּיל מוֹדִיעַ גָּבֵר
כִּי הָאִיר הַיּוֹם.

בַּת שִׁישִׁים פּוֹקֶחֶת עֵין
וְנוֹעֶלֶת נֶעְלָה.
יוֹם גְּדוֹל מְמַתִּין בַּפֶּתַח,
זֶה הַיּוֹם שָׁלָה.

יוֹם גְּדוֹל עוֹמֵד בַּפֶּתַח,
יוֹם צָעִיר וְחֹדֶשְׁנִי.
מְגַהֵץ הוּא אֶת קַמָּטִיהָ
וּמוֹחֵק שָׁנִים.

כִּי אֲמִיתִית הִיא וְלֹא סֶמֶל,
וְלֹא דָגֵל וְלֹא אוֹת.
הָעֶבֶר מְאַחֲזֶיהָ-
הִיא צוֹפָה אֶל הַבָּאוֹת.

הִיא גַם סִבְתָּא וְגַם אֵימָא,
גַם נִכְדָּה וְגַם נִינָה.
בְּקִיצוֹר, הִיא מְתַחַדֶּשֶׁת
כְּמוֹ עוֹנוֹת שָׁנָה.

אֶשֶׁת קִיץ, אֶשֶׁת חוֹרֶף,
אֶשֶׁת חֵיק וְאֶשֶׁת רִיב,
אֶדְ בִּלְבַּעַם עֲמוּק מִתַּחַת,
שֶׁם תִּמְיֵד אָבִיב.

שֶׁם יָדָה הַמְּיוֹבֶּלֶת
וְקָשָׁה כְּגִזַּע עֵץ,
עֲדִינָה וּמִלֻּטְפָּה
בְּרַכּוֹת אֵין קֶץ.

אֶת רֹאשׁוֹ שֶׁל הַגְּלָבּוּעַ
מִישָׁהוּ צָבַע אָדוֹם,
מִן הַלֵּיל מוֹדִיעַ גָּבֵר
כִּי הָאִיר הַיּוֹם.

בַּת שִׁישִׁים פּוֹקֶחֶת עֵין
וְנוֹעֶלֶת נֶעְלָה.
יוֹם גְּדוֹל מְמַתִּין בַּפֶּתַח,
זֶה הַיּוֹם שָׁלָה.

בַּת שִׁישִׁים עַל פִּי הַלּוּחַ,
אֶדְ בִּשְׂאֵר הַמוֹבְנִים-
הִיא בַת שֶׁשׁ עֶשְׂרֵה בְּקוֹשִׁי,
אוֹ בַת שֶׁשׁ שָׁנִים.

אל ארצי רחל

לא שרתי לך, ארצי,
ולא פארתי שמך
בעלילות גבורה,
בשלל קרבות;
רק עץ – ידי נטעו
חופי ירדן שוקטים.
רק שביל – כבשו רגלי
על פני שדות.
אכן דלה מאד –
נדעתי זאת, האם,
אכן דלה מאד
מנחת ביהוד;
רק קול תרועת הגיל
ביום יגה האור,
רק בכי במסתרים
עלי עניך.

תל-אביב, תרפ"ו 1926

To My Land

I have not sung you, my country,
Not brought glory to your name
With the great deeds of a hero
Or the spoils a battle yields.
But on the shores of the Jordan
My hands have planted a tree,
And my feet have made a pathway
Through your fields.
Modest are the gifts I bring you.
I know this, mother.
Modest, I know, the offerings
Of your daughter:
Only an outburst of song
On a day when the light flares up,
Only a silent tear
For your poverty.

© 1994, Jean Shapiro Cantu. Translation: Robert Friend

My Heart is with your Dews, O Homeland

Esther Raab

My heart is with your dews, O Homeland,
At night on thorny fields,
To the scent of cypress and moist thistle
I spread a hidden wing.
Yours paths are soft sandy cradles
Between flattened hedges of acacias,
Like pure silk
Where I can move endlessly
A charmed, undying estate,
Whose transparent heavens rustle
Over the darkness of a frozen ocean of trees.

לְבִי עִם טֶלֶלִיִךְ, מוֹלָדָת

אֶסְתֵּר רַאב

לְבִי עִם טֶלֶלִיִךְ, מוֹלָדָת,
בְּלֵילָה עַל שְׂדוֹת חֲרוּלִים,
וּלְרִיחוֹת בְּרוּשִׁים וְקִימוֹשׁ לַח
כָּנָף חֲבוּיָהּ אֲנִי אֶפְרוֹשׁ.
עֲרִיסוֹת-חֹל רִכּוֹת דֶּרֶכֶיִךְ
בֵּין גְּדֵרוֹת הַשִּׁטָּה שְׁטוּחוֹת,
כָּעַל פְּנֵי מָשִׁי צַח
לְעוֹלָם בָּם אֲנוּעַ
אֲחוּזָת קָסָם לֹא-נִפְתָּר,
וּרְקִיעִים שְׁקוּפִים רוֹחֲשִׁים
עַל מַחְשַׁפֵּי יָם עֲצִים שְׁקָפָא.

What I Did Not Get From Siddurim and Machzorim

Yitzhak Shalev

What I did not get from Siddurim and Machzorim

I read from the hills.

Among the hills I utter

all my supplications and praises.

The deep ravine taught me

To cry out, as from a dungeon.

And many pure prayers

I learned from the blue sky.

I saw mountaintops engraved

With all the liturgy.

All the verses etched

In exposed, weather beaten slopes.

And all the words of anger –

In the cliffs.

**אֲשֶׁר לֹא קִרְאתִי בְּסִידוּרִים וּבִמְחֻזּוּרִים
יִצְחָק שֶׁלוֹ**

אֲשֶׁר לֹא קִרְאתִי בְּסִידוּרִים וּבִמְחֻזּוּרִים
אֲנִי קוֹרֵא בְּהֶרִים.
בְּהֶרִים אוֹמֵר אֲנִי
אֶת כָּל הַתַּחֲנוּנוֹת וְהַמְזֻמּוּרִים.

מִן הַגִּיָּא הָעֲמוּק לְמִדְתִּי
אֶת הַזְּעָקָה, כְּמוֹ מִכָּלָּא.
וְהִרְבֵּה תַּפִּילוֹת זְכוֹת
לְמִדְתִּי מִן הַתַּכְלֵת.

בְּרֹאשֵׁי הָהֶרִים רְאִיתִי חֲרוּתִים
כָּל הַפִּיּוּטִים.
וְכָל הַפְּסוּקִים חֲקוּקִים
בַּמְדְּרוֹנוֹת הַחֲשׂוּפִים וְהַמְכִּים.
וְכָל דְּבָרֵי הַזֶּעַם
- בְּצוּקִים.

I Have No Other Home Land

Ehud Manor

Translated by: Karen Alkalay-Gut

I have no other homeland
though my earth is aflame
a word in Hebrew alone
pierces through my veins to my soul -
with aching body, with hungry heart,
Here is my home.
I will not stay silent
that the face of my land has changed
I won't give up but keep reminding her --
singing in her ears
until she opens her eyes
I have no other country
though my land is burning
only a word in Hebrew
pierces my veins my soul -
with aching body, hungering in my heart,
this is my home.
I will not remain quiet
though the face of my land has changed
I won't stop reminding her --
singing in her ears
until she opens her eyes
I have no other country
until she renews her days of old
until she opens her eyes
I have no other country
though my land is burning
only a word in Hebrew
pierces my veins my soul -
with aching body, hungering in my heart,
this is my home.

אין לי ארץ אחרת אהוד מנור

אין לי ארץ אחרת
גם אם אדמתי בוערת
רק מילה בעברית חודרת
אל עורקיי , אל נשמותי
בגוף כואב,
בלב רעב,
כאן הוא ביתי.

לא אשתוק
כי ארצי שינתה את פניה,
לא אנותר לה,
אזכיר לה,
ואשיר כאן באוזניה,
עד שתפקח את עיניה,

אין לי ארץ אחרת
עד שתחדש ימיה
עד שתפקח את עיניה.

